

Ekskluzivna reportaža našeg dopisnika iz Pribaja

Bošnjačke trešnje i zona sumraka

Reportaža našeg dopisnika koji je bio u grupi izbjeglica iz sela Kukurovići koja je 4. jula '96. krenula, uz dozvolu policijskih vlasti u Pribaju, da obide svoja ognjišta prvi put nakon četiri godine

(Pribaj 11. jula '96.)

Niko ne zna kako je ovo selo dobilo takvo zloguko ime koje asocira na zlo i kuknjavu. Smješteno na tromeđi triju država: Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine, pustošeno je u svim ratnim

Djemail Halilagić

strahotama. I uvijek kao feniks izranjalo iz krvi i pepela. Svaki novi rat je ostavlja veću pustoš od prethodnog. Selo prostrano, bogato raznim vrstama voća i kvalitetnom ze-

Sve je začas bilo u plamenu. Neko je stigao nazut u opanke, neko nije. Uzejir Bulutović, Mušan Husović i Žena mu ostadoše u plamenu. Najbliži Uzejirov komšija se kaže, bio sakrio pa se kasnije povratio do Uzejirove kuće. Vidio Uzejira kako gori. Sve izgorjelo, samo još cvrči utroba. Seljani koji uspješe pobjeći tokom noći dopriješe do Pribaja i Pljevalja. Pješice više od 40 km. Mnogi produžiše u bijeli svijet. Započe njihov hod po mukama. Ova hidžra traje već četvrtu godinu. Za to vrijeme, ovi sada već beskućnici obraćaše se svim relevantnim faktorima u zeniji i svjetu, govorše i pisaše svima tražeći ispravljanje ove nepravde i tražeći mogućnost da se vrate makar na svoja zgraništa. Sudbinu Kukurovića zadesila je i druga sela u kojima su živjeli Bošnjaci. Osim nekoliko izuzetaka, u svim selima kuće koje nisu spaljene opljačkane su. Država se oglušila na sve vapje ovih prognanika. Potresne su njihove priče. Niko o njima nije preuzeo brigu, osim prijatelja, rođaka i "MERHAMETE".

visoki operativac UNHCR-a gđin Jan Hestestraet. Poslije dugotrajnih razgovora sa prognanicima i faktorima koji artikulišu interes bošnjačkog naroda shvatio je svu tragiku Bošnjaka na ovim prostorima i odlučio da pređe Rubikon. Zatražio je da jedan od mještana sela pode sa njim i uputio se u Kukuroviće, u utorak 2. 07., zajedno sa Ramom Husovićem i Zoranom svojim vozačem i prevodiocem. Uputio se preko brda makadamskim džadama, jedinim pravcem kojim mogu da idu Bošnjaci. O svom putu nam je pričao gospodin Hestestraet sjutradan pošto je 3. 07. posjetio Strmac, Sjeverin i Živinice.

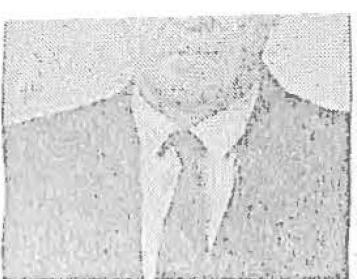
"Ono što sam video u Kukurovićima je jako ružno. Vidio sam komšije Srbe i Crnogorce kako napasaju stoku po vašim imanjima. Vidio sam kako u vašim kućama drže krave, ovce i svinje. To je vrlo ružno. Komšije su nam se sklanjale,

da oni nemaju ništa protiv Muslimana, da im je žao što Kukurovićima a one najatrak-

SDA, RDSS, LBO i SDA CG

Povodom najnovijeg nemilosrdnog fizičkog maltretiranja građana bošnjačke nacionalnosti četiri sandžačke političke stranke izdale su saopštenja za javnost u kojim se pored ostalog kaže: "Za civilizovani svijet neshvatljivo je da u državi za koju aktuelna vlast tvrdi da nije u ratu, njeni građani pune četiri godine žive kao raseljena lica. Zato nas zbunjuje saznanje da povratak građana u svoje domove ova vlast tretira kao krivično djelo."

tivnije je zadržao za izvještaj. Pitano Rama Husovića kako

Džemail Halilagić

strahotama. I u vijek kao feniks izranojao iz krvi i pepela. Svaki novi rat je ostavljao veću pustoš od prethodnog. Selo prostrano, bogato raznim vrstama voća i kvalitetnom zemljom. Bogatstvo četinarskih šuma neizmjerno. Njegovo bosansko stanovništvo, radno i poletno, brzo je saniralo pustoš iz prethodnog rata, izgradilo kakve-takve komunikacije i mimo, solidno i zadovoljno bivstvovalo sve do ovog rata. Ali ovo i nije bio rat. Rat je sukob dva naroda. Tako kažu vojni stratezi. Ni ova zemlja nije bila u ratu; ali Bošnjaka u Kukurovićima nejma. Nijesu nikome zla učinili. Nijesu ni na vrapca pracku odapeli. Nit u selu niti u njegovoj blizini nije bilo nikakvih borbenih dejstava između dvije vojske. I niko nije vido dvije vojske. Samo jednu. Našu – Jugoslovensku. 18. februara 1993. godine selo se spremalo za počinak. Predveće je uočen pokret vojske. I neki komšije Srbi i Crnogorci su videni kako u uniformama prolaze kroz selo. A onda u 17 i 30 je zapucalo. Granate su počele padati po kućama i štalama.

voracase se svim relevantnim faktorima u zemlji i svijetu, govorise i pisaše svima tražeći ispravljanje ove nepravde i tražeći mogućnost da se vrate makar na svoja zgarišta. Sudbinu Kukurovića zadesila je i druga sela u kojima su živjeli Bošnjaci. Osim nekoliko izuzetaka, u svim selima kuće koje nisu spaljene opljačkane su. Država se oglušila na sve vapaje ovih prognanika. Potresne su njihove priče. Niko o njima nije preuzeo brigu, osim prijatelja, rođaka i "MERHAMETA".

Žalite se Aliji

U opštini si im davali prazna obećanja i govorili: "Niste vi ugroženi." Načelnik SUP-a ih je upućivao da se žale Aliji Izetbegoviću. Mnogi politički faktori iz svijeta, počev od misije KEBS-a, predstavnika ambasada i predstavnika UN-a, posjetili su ove prognanike. Predstavnici raznih nevladinih, humanitarnih i organizacija za ljudska prava, MKCK-a, visokog komesarjata UN-a za izbjeglice i dopisnici raznih evropskih listova posjetili su Pribor, razgovarali sa ovim prognanicima, političkim i predstavnicima odbora za ljudska prava, "MERHAMETA" i drugim građanima i intelektualcima. Od svih posjetilaca bezrezervno je traženo da posjete selo Kukuroviće. Mnogi su to i pokušali ali u tome nisu uspjevali. Sve do ovih spamih ljetnjih dana. Krajem juna ove godine u Pribor dođe mladi, energičan Norvežanin

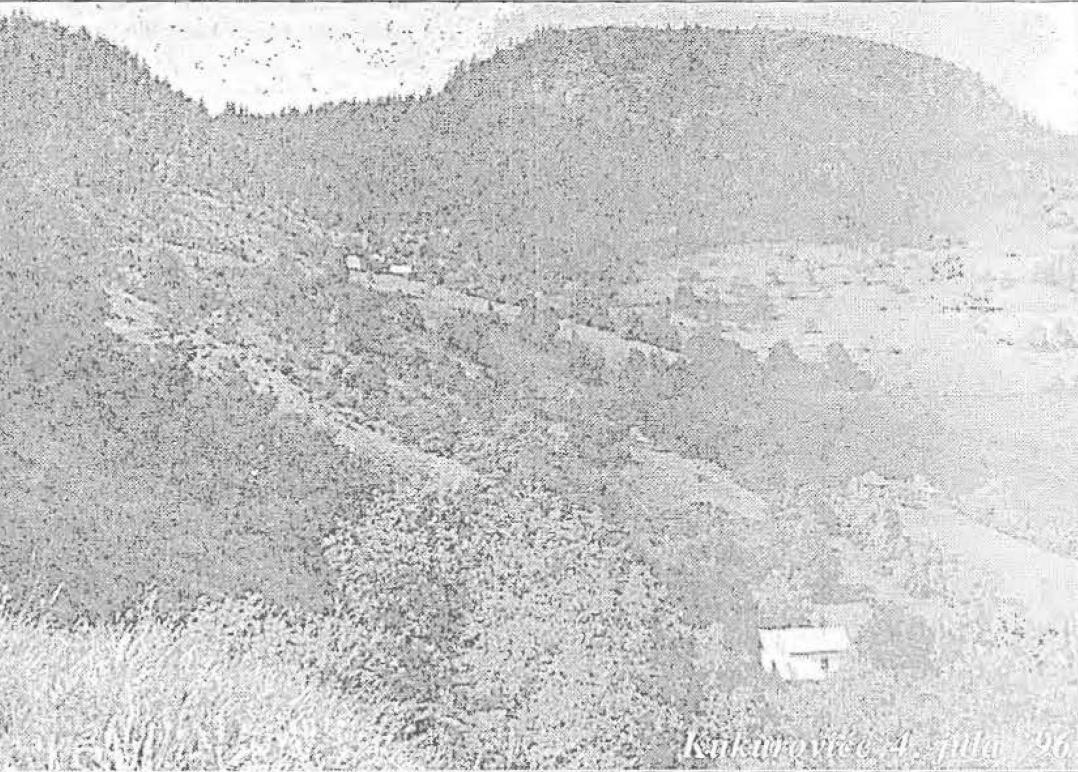
pričao gospodin Hestestraet sjutradan pošto je 3. 07. posjetio Strmac, Sjeverin i Živinice.

"Ono što sam vido u Kukurovićima je jako ružno. Vido sam komšije Srbe i Crnogorce kako napusaju stoku po vašim imanjima. Vido sam kako u vašim kućama drže krave, ovce i svinje. To je vrlo ružno. Komšije su nam se sklanjale,

ljekova i prevozu bolesnih i umrlih. Vidim najveći problem u tome što vi ne možete da koristite komunikaciju preko dijela teritorije BiH koju kon-

trolisu bosanski Srbi. To se tivnije je zadržao za izvještaj. Pitam Rama Husovića kako

ratu, njeni građani pune četiri godine žive kao raseljena lica. Zato nas zbujuje saznanje da povratak građana u svoje domove ova vlast tretira kao kriično djelo."

valjda posramljene zbog onoga što su učinili. Vido sam u jednoj kući da ništa nije opljačkano. Stoji čak i skupocjeni srebrni pribor za jelo. U Strmcu je situacija nešto bolja. Tamo su mi komšije Srbi rekli da je samo jedna kuća zapaljena a da u selu živi još jedna muslimanska porodica. Kažu

dogovoru. Ja ēu o svemu ovome podnijeti izvještaj mojim šefovima. Raseljena lica će ubuduće primati humanitarnu pomoć kao i izbjeglice. UNHCR će pomoći prognanicima kada se steknu uslovi za njihov povratak svojim kućama i imanjima." Gospodin Hestestraet nam uručuje neke

je on doživio ovo putovanje, s obzirom da je on prvi mještanin koji je poslije skoro četiri godine ponovo vido svoje Kukuroviće.

Komšije na našim imanjima

"Kada smo došli već kod prve kuće vidjeli snio komšije sa stokom po našim imanjima. G

Čobani se kriju. Došli smo na sred sela, gdje je najviše kuća izgorjelo. Došli smo do Mušanove kuće, gdje je izgorio on i žena mu. Onda smo otišli na Klunne, Husninoj kući. I ona izgorjela. Onda na mezarja. Moje rahmetli žene prednji nišan prebijen. Ostali mezarji zarašli u paprat. Srbi ne čuvaju stoku po pašnjacima, već samo

IO SDA Tutin

Povodom najnovijih događaja u Priboru, gdje je 04. jula 1996. godine u selu

Kukurovići pretučena grupa raseljenih lica bošnjačke-muslimanske nacionalnosti prilikom pokušaja da posjete svoje kuće, Stranka demokratske akcije – ograna Tutin sa svoje sjednice Izvršnog odbora koja je održana 10. jula 1996. godine izdaje sljedeće saopštenje:

Postavlja se pitanje da li vlasti u Saveznoj Republici Jugoslaviji najnovijim premlaćivanjem raseljenih lica u selu Kukurovići kod Pribora, krenuće

svaku kuću smo ulazili. U gornji dio sela nismo mogli da predemo preko jednog potoka pa smo se vratili, došli do milicije pa do Krojevinovića pa uz Brnare na Mustafin grob. Usput sam im pokazivao Sočice, Rajčeviće i Dragoviće, Nigdje nikoga nismo sreli. Nejma vojske. Nema nikog. Ja sam pokazao sa kojih mjesta je izvršen napad na selo. Rekao sam odakle je pucala vijska. To je sve bio dogovor sa komšijama. Pokazao sam mitraljesco gnijezdo odakle je pucano. U sredini sela su dvije kuće ostale a na Kolibama su sve kuće ostale, samo sve opljačkane. U mojoj kući sve razbacano. Strujomer isčupan, od televizora stoji samo kostur. U Hasana Čosovića kući vidi se da su goveda zatvarana. Voće rodilo. Sa Mustafina groba Jan je radio vozom nazvao Beograd. Dugo su pričali. Neko ga je iz Beograda pitao kako se ja osjećam? Rekao sam: "Pitajte vi njega kako bi se on osjećao da je ovo njegovo?!" Policija nas uopšte nigdje nije zaustavljala. Vidjeli smo ih kako se sunčaju a ovaj im je samo svirnuo.

Kako je gđin Hestestraet reagovao kada si mu rekao da je on prvi posjetio Kukuroviće poslije 4 godine?

"Digao je ruke u zrak radući se."

O ovaj posjeti se brzo proširila vijest. Sijevnuo je zračak nade... Mještani Kukurovića se odmah počinju dogovarati da organizovano

Batine u Kukurovićima

Za Kukuroviće krećemo 4. 07. u 6 sahata. Na kamionče Muja Kaltaka ukrcava se 29 osoba: 26 mještana iz tog sela, bračni par Džidić iz Rajčevića (i njihova kuća je zgarište) i ja, Ispraćaj rodbine je kao da svoje najbliže ispraća na Hadž. Raspoloženje euforično. Ukrcava se i starica Hata Omerović. Nagovaranju je da odustane. "Ići ću da će me mrtvu donijeti", veli ona. Starac Halil Kaltak kaže: "Hoću vala da vidim ono svoje pa neka odmah umrein na kućnom pragu."

Penjemo se uz Crnuge. Kamion brekće od tereta. Kroz Kasidole i Zabmijecu Bošnjaci i Bošnjakinje mašu rukama želeći nam srećan put. Sreća će nam itekako trebatи.

U Kukuroviće do policijske stanice (doskora škola) stižemo u 9 sahata. Ostavljamo kamion i javljamo se policiji. Dvojica čiste oružje na stolu ispred zgrade. Bilo ih je 5 ili 6. Saopštavaju nam da idemo slobodno, jer je patrola već u selu.

Do sela nastavljamo put pješice. Prvo stižemo kući Ibra Čatovića. U njegovoj bašći jedna komšinica Srpskinja čuva kravu. Ibro joj prilazi. Srdačno se pozdravljuju. Stara kuća obijena. Sve isprevrtano. Po kući razbacane šerpe, tanjiri, tepsije, odjevni predmeti. Na prozoru na krov nema džamā mini bista Josipa Broza okrenuta prema bašći. Na novoj kući

"Tobejarabi," "Tobe stakverulah", uzvikuju starci. "Ljudi moji, pa zar je ovo moguće? Ako čuvaju stoku po imanju zar moraju da je drže u našim kućama?"

Dok prilazimo kući Halila Kaltaka u njegovu kuću ulaze krave i jedan bik. Za njima dolazi Sofija. "E očiju mi, Alile, ako se vratiš evo ti odma ova jedna krava; neka bude tvoja."

Nastavljamo put do centra

da. Kraj šporeta. Pronadoće dva upaljača, duhansku metalnu kutiju i čakiju. Kažu, to mu je bilo u džepu. Pronadoće i nekoliko komada kostiju. I kahveni mlin.

Rasim Kaltak na zgarištu svoje kuće kraj kostura od šporeta pronađe tepsiju i u njoj šerpicu. "Evo gdje su moj babbo i majka bili počeli da jedu pitu, evo u šerpici bilo mlijeko. Jedva su utekli."

Ljudi žele da se fotografiju

LBO Sandžaka: Kasim Žoronić

Fizičko maltretiranje raseljenih lica bošnjačke-muslimanske nacionalnosti sa seoskog područja priborske opštine, predstavlja primjer flagrantnog kršenja elementarnih ljudskih prava i sloboda. Kad su u pitanju ova lica, treba posebno naglasiti da su ona prognana iz svojih domova, a da vlasti vrše nad njima nasilje i torturu. Ovo predstavlja svojevrstan pritisak na čitav bošnjački muslimanski narod. U zadnje četiri godine režim po ko zna koji put, pritisci ma (otmice, ubistva, paljvine, pljačke, policijska represija) dokazuju da mu je cilj etničko čišćenje Sandžaka, posebno zapadnog dijela koji se graniči sa Bosnom i Hercegovinom, sve da bi se napravio etnički prekid između Bošnjaka BiH i Bošnjaka Sandžaka.

Nema govora o tome da ova država želi da ispunji Dejtonske obaveze, niti pak da želi da ispoštuje ratifikovane međunarodne dokumente, novelje rezolucije i sl. Režim treba da postavi

Tutin sa svoje sjednice Izvršnog odbora koja je održana 10. jula 1996. godine izdaje sljedeće saopštenje:

Postavlja se pitanje da li vlasti u Saveznoj Republici Jugoslaviji najnovijim premlaćivanjem raseljenih lica u selu Kukurovići kod Pribroja, koja poslije četiri godine prvi put posjećuju svoje kuće, traže onu kap u časi koja bi poslužila kao povod za konačan obračun.

Bošnjački-muslimanski narod Sandžaka pozvamo na sabur a vlasti SRJ na razum, kao i bržu primjenu odluka Dejtonskog sporazuma.

po našim imanjima. Onda izadeno gore do Šemsa Buluta kuće - na vrh. U kući šest kauča. Nije niko diran i ostale stvari. Pita me Jan: "Zašto je to tako kada su sve druge kuće oplačkane?" Rekao sam: "Ova Milijana Lončar ima tri sina i ovo štiti da useli jednog sina ako će mi ne vratimo". U

vi njega kako bi se on osjećao da je ovo njegovo?" Policija nis uopšte nigdje nije zaustavljala. Vidjeli smo ih kako se sunčaju a ovaj im je samo svirnuo.

Kako je gđin Hestestraet reagovao kada si mu rekao da je on prvi posjetio Kukuroviće poslije 4 godine?

"Digao je ruke u zrak radući se."

O ovog posjeti se brzo proširila vijest. Sijevnuo je zračak nade. Mještani Kukurovića se odmah počinju dogovorati - da organizovano posjete svoje selo. Sjutradan je predstavnike Sandžačkog odbora za zaštitu ljudskih prava posjetila delegacija Human Rights Watcha, medunarodne organizacije za ljudska prava iz Njujorka. Nakon sedmočasovnog razgovora Rachel Guglielmo i Timothy Waters izražavaju želju da posjete neka bošnjačka sela. U Kukuroviće ipak ne usuđuju se da odu. Uveče saznajem da su se mještani Kukurovića obratili komandiru policije u Priboru Milenku Božoviću i tražili garancije za bezbjedan odlazak. Božović je ustvrdio da oni imaju na to pravo i rekao da će obezbjediti policijsku patrolu. Izražavam želju da podem i ja da bih sa Mustafina groba prešao do mojih Dragovića i obidem moju sestrju od amidže. Mulku, koja je retardirana osoba i o njoj se niko ne brine, osim što joj povremeno pošaljem neophodne namirnice.

ciste oružje na stolu. Ispred zgrade. Bilo ih je 5 ili 6. Saopštavaju nam da idemo slobodno, jer je patrola već u selu.

Do sela nastavljamo put pjesice. Prvo stižemo kući Ibra Čatovića. U njegovoj bašći jedna komišnica Srpske čuva kravu. Ibro joj prilazi. Sračno se pozdravljuju. Stara kuća obijena. Sve isprevrtano. Po kući razbacane šerpe, tanjiri, tepsi, odjevni predmeti. Na prozoru na kom nema džamā minista Josipa Broza okrenuta prema bašći. Na novoj kući vrata poduprita drvenom motkom. Ispred kuće grupa izražava želju da se fotografiše. Slika se i Ibro ispred svojih vrata. Dođazimo do kuće Mesuda Omerovića. I tu sve isprevrtano. Na brežuljku iznad kuće ugledasmo grupu policajaca. Odmah me je prošla volja za putom u Dragoviće. Odlučih da ostanem sa ovom grupom.

Prilazimo kući Halila Husovića. "Eno ovaca i goveda po našem Obarku", uzvikuju Husovići.

Ispred same kuće zatiječemo Sofiju i Ljuba Gole, čuvaju stoku! Stupiše odmah u razgovor. Pitaju Husovići ko im je odobrio da ovdje čuvaju svoju stoku! "E da bog da na ovakav način ja ne koristila ovo vaše", veli Sofija.

U kući sve isprevrtano, instalacija počupana. Sve što je vrednije odneseno. U kuhinji, sobama i podrumu taze goveda balega. Čujem Halila:

je i toruru. Ovo preusmjerava svojevišen pritisak na čitav bošnjački muslimanski narod. U zadnje četiri godine režim po ko zna koji put, pritisca (otmice, ubistva, paljvine, pljačke, policijska represija) dokazuje da mu je cilj etničko čišćenje Sandžaka, posebno zapadnog dijela koji se graniči sa Bosnom i Hercegovinom, sve da bi se napravio etnički prekid između Bošnjaka BiH i Bošnjaka Sandžaka.

Nema govora o tome da ova država želi da ispunji Dejtonske obaveze, niti pak da želi da ispoštuje ratifikovane međunarodne dokumente, povelje, rezolucije i sl. Režim treba da postavi sebi pitanje: da li može očekivati povratak ove države u međunarodne institucije i organizacije, poslije ovako brutalnog postupka državnih organa prema raseljenim licima, odnosno svojim građanima.

selu. Nailazimo na posjećene drvene električne stubove. Električni vodovi isječeni. Ostao samo krak do kuće Milijane Lončar. Vodovodni sistemi uništeni. Prvo zgarište na koje nailazimo, bila je kuća ramele Uzejira Bulutovića. Štrće samo kamene zidine. I ostale kuće u istom stanju. Sve zaraslo u šipražje i koprivu. Naziru se samo metalni kosturi od šporeta i drugih tehničkih aparatova. Neko dobaci: "Da sam ovdje sletio helikopterom ne bih znao da su ovo Kukurovići, jako sam ovdje rođen." Zet Uzejirov uze neku drvenu motku i poče da čeprka po zgarištu na mjestu gdje se Uzejir nalazio u vrijeme napad-

ispred zidina. Iz kuće Hasana Čosovića izlazi stado ovaca. U kući Muja Kaltaka pramenovi vune. Komšije šišali ovce. Posmatrao sam ljude. Lica skamenjena. Očaj. Psovke. Zar je moguće da su nam ovo učinili? Ovo je zona sumnjaka! Hata Omerović u svojoj kući plače. Sve iz kuće joj odneseno. Sve nove stvari. U podrumu ložena vatra. Štala zapaljena. "Prokleti bili oni koji su ovo učinili."

Grupa se rasturila po selu. Hoće svako pored svoje kuće ili zgarišta da se malo duže zadrži. Hoće svako da posjeti mezarja. Fatihu da prouče svojim rahmetlijama. Depresivnim stanju ovih očajnika dodat-

nu brigu donosi i uočavanje više grupica vojnika i policajaca, koji očigledno prate naše kretanje. Oko 14 sahata grupa se već počela vraćati i okupljati kod policijske stanice. Po neko dolazi sa kesama ubranih trešnja. Poslije mučnih utisaka ponijetih iz sela razgovaralo se vrlo malo, čekamo još dvoje braće Bulutovića koji su se zadržali u selu u razgovoru sa komšijama Srbima. U 16 i 30 iz pravca Pribroja dolazi "lada niva" sa četvoricom policijaca. Instiktivno sam osjetio da sa njima dolazi i belaj.

Tako je i bilo. Odmah su parkirali pored grupe koja se odmarala. Bahato kako to samo oni znaju naredili su da petorica koji su bili kod Božovića odmah priđu sa ličnim kartama. Stevanović prilazi ostatku grupe i nareduje. "Svi u vrstu, sa svim stvarima ispred sebe. Niko ništa ne smije da sakrije."

Starac Halil i dalje sjedi.

"Zašto ti ne staneš u stroj?"

"Bogomi, dijete, ja sam star i umoran i ne mogu da stojim."

"Stani tamno j... ti Boga, kad ti naredujem."

Starac ustade, stade u stroj a Stevanović nasrće na njega. Svi smo očekivali udarac. Tužno je bilo gledati lice ovog starca u tom trenutku.

"Skidaj cipele i čarape, izvrći džepove!" Tako je glasilo naređenje svakom kome je prilazio Stevanović. "Prijavite ko je imao kameru, ko je nešto iskopavao pa zakopavao na drugom mjestu? Ko je gore nešto zapisivao! - "Prijavila vas je vojska i mi moramo da izvršavamo naređenje."

kako su šljive rodile. Stevanović uzima grozd i pita: "Što će ti ovo?"

"Onako", odgovori Avdo. Dobio je udarac grozdom po glavi: "Ko je imao foto-aparat?" pita i gleda u mom pragu.

Ja odgovorih.

"Što nisi prijavio?" Odgovorih da je on pitao za kameru a za foto aparat još nisam došao na red za pretres. Moje stvari

cajaca tenzije su nešto opale i otpočeo je normalan razgovor. Klisura je tvrdio da mi imamo pravo dolaziti svojim kućama, ali je ovo pograđena zona pa nas je prijavila vojska da smo snimali i nešto zapisivali, iskopavali i zakopavali, a to je zabranjeno.

Neko iz grupe reče da se sve ovo radi da mi više nikad ne bismo došli ovdje. Ja dobacih da se za ovo morao naći neki

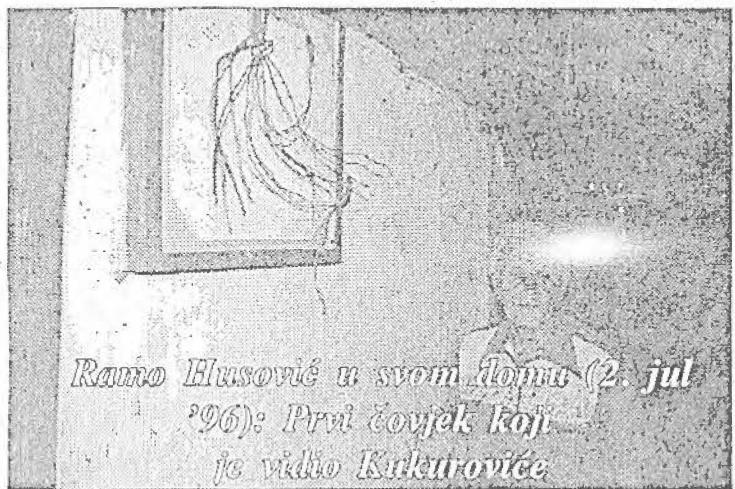
glavi. Tada je Klisura rekao: "Sada moraš sve da priznaš! Ko je imao kameru? Ko je ot-kopavao i zakopavao? Ko je pisao? Kada si zadnji put bio u Dragovićima? Kod koga su trojica otišla na konak u Zaostro? Mi sve znamo!" Posebno je insistirao na tome da priznam da Džafer Kaltak nije otišao u Pljevlja već u Zaostro. Pitao je ko od ovih zna koga Džafer ima u Zaostru. Nabrojao sam nekoliko starijih ljudi, našto je on poslao jednog policijca da ih pozove. Utom su se napolju začuli udarci, šamari i zapomaganje. To tuku dvójicu braće Bulutovića, koji su tek pristigli. Prestali su, jer je pozvana grupa već dolazila. Svi iz grupe su potvrdili moje navode, tako da mi je rečeno da sam slobodan. Šestorici su oduzeta dokumenta i rečeno da se jave Božoviću kada dođu u Pribor.

U Pribor smo stigli oko 22 sahata. Šestorka je odmah otišla kod Božovića, koji je

supruzi da me pronade da bih se javio Božoviću. To sam učinio oko 13 sahata, međutim Božović nije mogao da me primi. Imao je važne goste. Rekao mi je samo da dodem sjutradan u 9-10 sati.

U kasnim popodnevnim časovima u prostoriju Odbora za ljudska prava iznenada ulazi Jan Hestestraet. Odmah primjeđuje moje moglice ispod desnog oka i izražava žaljenje. Kaže da je vijest dobio na kompjuteru i odmah se zaputio u Pribor. Ostajemo u razgovoru do 23. sahata.

Sjutradan u 9 i 30 polazim kod Božovića. Ispred SUP-a auto UNHCR-a (?). Prijavljujem se dežurnom ali Božović opet ne može da me primi. Poslije 30 minuta izlaze Hestestraet i prevodilac, pri-laze mi i kratko razgovaramo. Za njima dolazi Božović i kaže: "Džemaludine; nemam sad vremena, nazovi me sutra u 8 i 30 da ti vratim fotoaparat i filmove.

Ramo Husović u svom domu (2. jul 1996): Prvi čovjek koji je video Kukuroviće

su sve tu.

"Udari mu četiri šamara za četiri odlaska u Dragoviće?"

SDA Kosová

Povodom najnovijeg fizičkog maltretiranja građana bošnjačke nacionalnosti prilikom njihove posjete Kukurovićima, GO SDA Kosovska Mitrovica izražava zabrinutost i najoštire

povod, našto me Klisura pogleda i reče: "Ovo ćeš posebno platiti." Malo docnije, kada je završio sa uzimanjem podataka od svih pozvao me je u kola iz zgrade da mi uzme još neke podatke i izda potvrdu o oduzetom foto-aparatu i dva snimljena filma. Dok sam sjedio na mjestu suvozača prišao je Stevanović do Klisure i rekao: "Kada završiš sa njim imam i ja sa gospodinom nešto da razgovaram." Nakon toga je rekao da mu trebaju kola, a Klisura me pozvao u policijsku prostoriju. Izlazeći iz kola, ikakve mi se zločinile

IO SDA Novi Pazar

Opštinski odbor Stranke demokratske akcije ogranak Novi Pazar najstrožije osuđuje mat-tretiranje i fizičko zlostavljanje 29 lica Bošnjačke nacionalnosti koji su dana 04. 07. 1996. godine od strane lokalnih organa MUP-a u Priboru bili zaustavljena i zlostavljana na putu obilaska svojih kuća u selu Kukurovići – opština Pribor.

Ovim incidentom lokalne policijske vlasti u Priboru kao da negiraju postdejtonsku političku klimu i procese demokratizacije u Srbiji i svim prostorima prethodne Jugoslavije i umesto da

"Bođom, ujete, ja sam sada i umoran i ne mogu da stojim."

"Stani tamo j... ti Boga, kad ti naredujem."

Starac ustade, stade u stroj a Stevanović nasreće na njega. Svi smo očekivali udarac. Tužno je bilo gledati lice ovog starca u tom trenutku.

"Skidaj cipele i čarape, izvrći džepove!" Tako je glasilo naredenje svakom kome je prilazio Stevanović. "Prijavite ko je imao kameru, ko je nešto iskopavao pa zakopavao na drugom mjestu? Ko je gore nešto zapisivao! - "Prijavila vas je vojska i mi moramo da izvršavamo naredenje."

Stevanović detaljno pretresa. Nareduje da se izvréu kese sa trešnjama. Više na one koji su ponijeli u kućama pronađene porodične fotografije. Stari Vahid Muratović vadi iz kese kutiju sa kahvom.

"Odakle si to uzeo?"

"Bilo mi u kući pa ja rekao komšinci Radi da uzme kad joj je bila slava pa mi sada vraća", drhtavim glasom uzvraća Vahid.

A otkud ova kahva u kesi"? "Dala mi... komšinica Rada", cinično nastavi Stevanović." A ove šoljice, sat, što će ti ovo? "Vadi sve iz kese!"

"Hoću, sinko, sve što kaže ova naša vlast", i dalje drhteci će Vahid.

"Šta ćemo sa ovim, on je otudio neke stvari iz kuće, a kuća je zaključana. On je provalio. Izdvoj se iz vrste."

Avdo Kaltak odložio grozd šljiva i ponio da pokazuje

su sve tu.

"Udari mu četiri šamara za četiri odlaska u Dragoviće?"

SDA Kosova

Povodom najnovijeg fizičkog maltretiranja građana bošnjačke nacionalnosti prilikom njihove posjete Kukurovićima, GO

SDA Kosovska Mitrovica izražava zabrinutost i najoštije osuđuje postupak aktuelnih vlasti.

Ovim činom nastavlja se kontinuitet terora nad bošnjačkim narodom Sandžaka i dovođi u pitanje sama fizička egzistencija našeg naroda na prostoru Sandžaka.

GO SDA Kosovska
Mitrovica
Ing. Nuradin Bikić

Ovo ćeš posebno platiti

"Znam da si bio i u Radajama", dobaci Milko Klisura. Prošao sam tada bez šamara ali sam kasnije dobio pesnice. Kada je pretres završen uz prisustvo 7-8 poli-

povod, našto me Klisura pogleda i reče: "Ovo ćeš posebno platiti." Malo docnije, kada je završio sa uzmajanjem podataka od svih pozvao me je u kola iza zgrade da mi uzme još neke podatke i izda potvrdu o oduzetom foto-aparatu i dva snimljena filma. Dok sam sjedio na mjestu suvozača prišao je Stevanović do Klisure i rekao: "Kada završiš sa njim imam i ja sa gospodinom nešto da razgovaram." Nakon toga je rekao da mu trebaju kola, a Klisura me pozvao u policijsku prostoriju. Izlazeći iz kola jakna mi se zakačila za vrata i dok sam se saginjao da je otkačim osjetio sam Stevanovićeve prste na vratu. Izbjegao sam udarac i prošao iza kola. Tada se Stevanović zatrčao i udario me pesnicom u lice, zatim nogom u stomak. Zavikaо je: "Šta ćeš to?" pa onda ponovo pesnicom u lice i ponovo nogom u stomak. Djelovao je tako krvoločno, u očima mu se vidjela takva mržnja i ubilački nagon da sam pomislio da će me ubiti. Zvonilo mi je u glavi i trudio sam se da ostanem na nogama, jer su ostali policaci stajali oko nas i uživali u onome što su gledali. Potom me Klisura pozvao u prostoriju i odmah po ulasku zadao mi udarac pesnicom u lice i stomak. Ispred prostorije je stojala i jedna osoba obučena u majicu i bermude pa je i ovaj prišao da me udari ali me nije govorila pesniča samo okresala po

IO SDA Novi Pazar

Opštinski odbor Stranke demokratske akcije ogranak Novi Pazar najstrožije osuđuje maltretiranje i fizičko zlostavljanje 29 lica Bošnjačke nacionalnosti koji su dana 04. 07. 1996. godine od strane lokalnih organa MUP-a Pribroja bili zaustavljeni i zlostavljeni na putu obilaska svojih kuća u selu Kukurovići – opština Pribor.

Övim incidentom lokalne policijske vlasti u Priboru kao da negiraju postdejtonsku političku klimu i procese demokratizacije u Srbiji i svim prostorima prethodne Jugoslavije, i umjesto da pomognu u popuštanju zategnutosti, vjeri u zajednički život i repatrijaciju, oni to sprečavaju.

Još jednom je prostor Sandžaka pokazao da određeni pojedinci u funkciji vlasti ne dozvoljavaju poštovanje prava na slobodu kretanja i slobodu življjenja bošnjačkoj naciji.

Dr Fadil Škrijelj
Predsjednik

vratio dokumenta i obratio se prisutnima sa riječima: "Više mi nemojte dolaziti po pitanju odlaska u Kukuroviće, jer ja dobijam kritike." Svi su to shvatili kao stavljanje tačke na mogućnost povratka na svoja ognjišta.

O svemu što se dogodalo u Kukurovićima odmah sam obavijestio javnost. Već u ponedjeljak 8. 07. u mom odsustvu iz stana dolazi jedan policajac i saopštava inojoj

Tako je i bilo. Dobio sam natrag fotoaparat, ali su filmovi nažalost već bili osvijetljeni. Tako se to valjda radi.

Eto, ova odiseja je tako završena. Ako jeste?

(Do zaključenja ovog broja Sandžačkih novina primili smo bezbroj protesta bošnjačkih institucija i pojedinaca. Zbog ograničenog prostora objavljujemo samo neke.)

Džemail HALILAGIĆ